lojukſed. Wannamehhe naene watis maia järrel, tellas lome, kitkus aedas ja teggi wahhete wahhel näppotööd ja mis tarwis olli. Igga nåddal käiſid Hans ja Ewa teine teiſe järrel neid watama ja käsko andma. Olli neil waestel nüüd tööd ja paika ja leiba Hanſo käest. Nihho mate harrumiſeks tulli Hanſo perre küllaſt.

Küllas olli paljo tööd ja murret. Kahhe perre oued ollid teine teiſe kõrwas; neisſe jäi Hans ellama. Kolmandama perre maiasſe panni ta kolm wabbatikko ellama nende lastega, ja jäggas nende kätte need perre oue maad. Wabbatikkud piddid temmale jälle tööd teggema, ja ſaiwad ka nemmad tööd, ja paika, ja leiba. Keik need rahwas ollid nende jäuſt, kedda Hans nälja ja haigusſe aial olli aitnud, ja kes nüüd tullid roemoga temma tõle ja kuulſid hea melega temma käsko.

Neisſe kahhe perresſe, mis ollid teine teiſe kõrwo, asſus Hans omma enneſe perrega ja omma waeste lastega, kahhekſateiſtkümmend hinge; peåle neid wõttis temma weel nelli woeraſt tüddruko ja kolm woeraſt poiſi, ja ühhe lesſe naeſe, kes allati olli Ewat aitamas maia tõ ja laste harrimisſe ja õpetamisſe jures. Et kakskümmend kuus hinge ei tahtnud ühte maiasſe mahtuda ellama, ſiis jäggati orjad lesſe naeſe holeks teiſe wähhema maiasſe, lapſed keik Hanſo ja Ewa hole alla ſurema maiasſe. Kes koddo tööl ollid, wõtſid keik ühheskous leiba ja ühtlaſi, et olli üks walmiſtaminne ja üks perrenaeſe aega wiitminne.

Hans ehhitas warſi, et kül Mardi pääw jo olli mõda, kui ta tulli, ſuremad laudad, et keik weddo lomad ja lüpſi lehmad ollid ühhe oue peål; teiſe perre wanna lautadesſe ja lakkadesſe korjati keik heinad, ja hõlled, ni paljo neid weel leiti, et ühtegi ei jänud kuhja ſeisma; nenda ei rikkund neid